

De Pin op den Neus

Een paedagoge van naam bestond het, tot mijn onuitsprekelijke verbazing, aan de theetafel mijn drie-en-een-half-jarige kleuter om een harer krulletjes te vragen.

Eernstig keek het kind haar aan. Zei toen rustig: „Dat kan niet. Die zitten vast.” Mes noch schaar heeft het koppeke aangeraakt, zoodat ik me kan voorstellen, dat voor de kleine bezitster krullen even vastzitten als haar rozige beentjes, die ze nog pas beleefd, doch vastberaden, aan de juffrouw in den schoenwinkel geweigerd heeft met dezelfde mededeeling: „Dat kan niet, die zitten vast.” Zóó ernstig nam ik me voor, om niet dergelijke domheden uit té halen. Ik verbeeld me, dat mijn conversatie met mijn kleindochter een zeer reëel karakter heeft. Maar zóózeer is de verhouding van volwassene tot kind vertroebeld door de lieve lieden, de honneponnige causeurs, de schattebouterige ooms en tantes enzoovoort — dat we allemaal min of meer geïnfecteerd zijn. Dat merk ik telkens — en vanmorgen, tot mijn schrik, bij mezelf.

Haar mopje van 't oogenblik is: allervriendelijkst weigeren, wat haar gevraagd wordt, en wat ze daarna geheel vanzelfsprekend doet. We laten dat stil begaan.

Vanmorgen komt ze naar beneden in een beeldig pastelblauw voorjaars-complet, gekozen uit een doos vol dergelijke heerlijkheden. Oma moet zeggen, hoe ze 't pak vindt.

„Ga maar aan Mammie zeggen, dat Oma het een keurig pakje vindt.”

„Neen, dat zal ik niét doen, Oma!” Ze heeft een intonatie als een volwassene.

Het zal wel zijn, omdat Oma zoo druk bezig was, dat haar oogenblik van afdwalen kwam. Stampen met de voeten, roepen, kwasi-dreigend: „Wacht, ik zal je pakken!” Maar Oma blijft rustig zitten. Kleindochter is al naar de trap gerend. Oma acht het incident gesloten — schaamt zich niet eens.

Daar komt de pastelblauwe verschijning rustig om den hoek van de deur.

„Oma, waarom loop je me niet achterna?”
„Zeg, je weet toch wel, dat ik mijn voet zoo'n pijn heb gedaan, toen ik van de stoep ben gegleden? Oma kan op 't oogenblik niet hard loopen.”

De groote oogen kijken me rustig aan. En haar stem klinkt helder en klaar: „Waarom zèi je 't dan?”

Ik geloof, dat ik een kleur van schaamte kreeg. Ja, waarom zei ik 't dan? En ik heb eerlijk gebiecht: „Oma zei 't voor de grap, maar Oma vindt 't toch eigenlijk maar een dom grapje en Oma zal probeeren, zulke domme dingen niet meer te zeggen.”

Volkomen bevredigd sluit ze de deur weer achter zich. In de kamer klinkt nog de heldere rustige stem:

„Waarom zèi je 't dan?”

NANNIE VAN WEHL.

KINDERMONDJE

COMMENTAAR OP DE DOOP, GEZIEN IN DE CINEAC.

Wim, zes jaar: „Ach, nou vergist die mijnheer zich! Hij zegt „U” tegen dat kleine kindje.”

Bert, vijf jaar: „Ik wist niet, dat Bea 'x zoo stout was. Wat naar voor prinses Juliana!”

EEN LEZERES.